

[Justitsministeren.]

undre — en anden motivering herfor. Politikassernes indtægter er med det stigende bødeniveau vokset så meget, at de overstiger udgifterne til de formål, der gennem årene er blevet betalt af politikasserne. Denne tilstand bør efter min mening ikke opretholdes, og jeg går ud fra, at der kan findes en tilfredsstillende løsning.

Forinden jeg går over til at kommentere det foreliggende lovforslag, vil jeg gerne oplyse, at de vigtigste af de formål, hvortil politikassernes midler bruges, er følgende: udrustning, inventar, avishold m. v., udgifter vedrørende polititjenestehunde, gratialer og dusører, undervisning m. m., repræsentation, tilskud til foreninger, tilskud til rejser i anledning af forenings- og bestyrelsesmøder for dommere, dommerfuldmægtige, politimestre og politifuldmægtige m. fl.

Med hensyn til lovforslaget har jeg i øvrigt kun følgende rent foreløbige betragtninger. For så vidt angår politikassernes udgifter, skal jeg her blot nævne, at en stor del af de nuværende udgifter vel på ny vil kunne overføres til statskassen, der jo tidligere har afholdt adskillige af dem. Der vil dog blive en gruppe udgifter tilbage, som ikke vil kunne overtages af statskassen, medmindre der gøres undtagelser fra hidtil fulgte principper.

Om bestemmelsen i lovforslagets § 2 om politikassernes formue vil jeg gerne oplyse, at denne er påtænkt anvendt til en omfattende modernisering og udbygning af politiets radiotjeneste. Det vil efter min opfattelse være rimeligt, om der under en eller anden form bliver taget hensyn hertil. Efter lovforslagets regler regnes der med ikrafttrædelsesdatoen 1. januar 1963. Da ordningens gennemførelse kræver en omlægning både af politiets centrale bogholderi og af politimesterembedernes regnskaber, som umuligt kan gennemføres inden den nævnte dato, regner jeg med at finde forståelse for, at denne dato må ændres i hvert fald til 1. april 1963.

Foruden de af mig her nævnte spørgsmål rejser forslaget andre problemer, men jeg understreger, at jeg ikke principielt vender mig imod en ordning som den af forslagsstillerne skitserede, hvorfor jeg håber, at lovforslaget vil kunne gøres til genstand for

en fordomsfri drøftelse i det kommende udvalg.

Ordføreren for forslagsstillerne (Poul Møller): Må jeg først takke den højtærede justitsminister, fordi han i sin tale lod forstå, at han var rede til at gå ind for de principper og synspunkter, efter hvilke dette lovforslag er udarbejdet, og hvorefter politikassernes midler bliver behandlet på samme måde som alle andre statsindtægter og statsudgifter. Derved er for så vidt den principielle afgørelse truffet, og de synspunkter, der blev fremført af mit partis ordfører vedrørende denne sag i fjor, det ærede medlem hr. Ninn-Hansen, har altså derigennem sejret.

Ud over denne tak til den højtærede justitsminister vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger om de synspunkter, han i øvrigt fremførte til forsvar for det gamle politikassessystem. Dette system er jo en rest af det, man i enevældens tid kaldte chatolsystemet, hvor man havde bestemte midler, der blev indbetalt til bestemte formål, og hvor naturligvis den enevældige monark og hans cancelli og kollegier enevældigt kunne bestemme, hvad pengene skulle anvendes til.

Den højtærede justitsminister har i dag sagt, at det ikke er plakaten af 1819, han specielt henviser til som sin hjemmel. Han henviser også til en cancelliskrivelse af 1844, der er fremkommet som et svar fra kollegiet til amtmanden over Ålborg amt, og den var, sagde den højtærede justitsminister i dag, kollegiets autentiske fortolkning. Se, jeg tror, at den højtærede justitsminister må erkende, hvad han i og for sig også gjorde i sin konklusion, at vi ikke kan bygge noget på plakater fra 1819 og kollegieskrivelser af 1844. De giver ikke hjemmel til at holde udgifter uden for folketingets bevillingsmyndighed efter 1849. Det er ikke jura, men juristeri, når landets justitsminister prøver på at henvise til disse enevældige skrivelser. Sagen er, at i 1849 kom en lov, som helt ændrede forholdene fra den enevældige tid, nemlig den, vi i almindelighed kalder rigets grundlov. I den fastslås det, at ingen udgift kan afholdes uden hjemmel i en, som det nu hedder, af folketinget vedtagen bevillingslov. Alle andre bevillings-